

РЕШЕНИЕ

№ 3564

гр. София, 02.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 19.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **12334** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е на основание изпратена от Софийски районе съд жалба от А. М. А., с която е оспорил отказа на Председателя на СРС да се произнесе по подадено от него заявление за достъп до обществена информация вх. №29005756/27.10.2020 г.

Ответникът Председателя на СРС, чрез процесуалния си представител Т. Д. в представен писмен отговор изразява становище за неоснователност на жалбата по подробно изложени аргументи.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление за достъп до обществена информация, подадено от жалбоподателя до ответника на 27.10.2020 г. и регистрирано с вх. №29005756. С него е поискал да му се предостави пълен достъп до цялата преписка от 2008 г. досежно оставка по чл.165 ЗСВ от съдия В. М. А. до ВСС във връзка с производство по чл.166 ЗСВ с право на копиране. Видно от искането заявителят се е легитимирал с трите си имана и ЕГН, а като адрес е посочил само улица, без населено място. Посочено е също, че е ищец по дело №52999/2019 г. на 175

с-в.

С оспореното в настоящото производство писмо изх. №9002419/05.11.2020 г. Председателя на СРС е уведомил заявителя, че съгласно чл.25, ал.1, т.4, вр. чл.25, ал.2 ЗДОИ заявление, което не съдържа адрес за кореспонденция със заявителя се оставя без разглеждане. В подаденото заявление липсва посочен адрес, тъй като липсват данни за неселеното място. Предвид това заявлението се оставя без разглеждане. Освен това в писмото е посочено, че търсената информация няма качеството на официална обществена информация, нито на служебна обществена информация, съгласно чл.2, вр. чл.10 и чл.11 ЗДОИ, както и че съгласно чл.2, ал.5 ЗДОИ този закон не се прилага по отношение на достъпа до лични данни, каквито са данните в кадровото досие на В. А. в СРС. Видно от отразеното върху писмото, същото е получено от заявителя на 10.11.2020 г.

В хода на съдебното производство от оспорващия са представени Акт за освобождаване от длъжност на съдия В. М. А. с подписите на същия и на Председателя на СРС, от който се установява, че същият е освободен от длъжност, считано от 01.01.2009 г. Представено е и извлечение от Протокол №26 от заседание на КАК на ВСС, проведено на 17.06.2008 г., на което е разгледана молбата на съдия А. за освобождаване от заеманата длъжност, като разглеждането е отложено за следващо заседание.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е депозирана в законоустановения срок. Процесното писмо е получено от адресата на 10.11.2020 г., а жалбата е подадена на 11.11.2020 г. Съдът приема, че оспореното в настоящото производство писмо има белезите на решение за отказ да се предостави достъп до искана обществена информация, въпреки, че в същото е посочено, че поради липса на посочен адрес за кореспонденция същото следва да се остави без разглеждане. Изложени са и мотиви, че търсената информация няма качеството на обществена или на служебна такава. Предвид това съдът приема, че оспореното в настоящото производство писмо, доколкото обективира отказ да бъде предоставен достъп до обществена информация, има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 ЗДОИ. Предвид това жалбата е процесуални допустима.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспореното в настоящото производство писмо е издадено от компетентен орган – Председателя на СРС, до когото е било отправено искането за достъп до обществена информация. Следователно не са налице основанията по чл.146, т.1 АПК.

Макар отказът да не е обективиран в решение, доколкото писмото съдържа необходимите реквизити, съгласно изискването на чл.38 ЗДОИ, то не е налице основание за неговата отмяна по чл.146, т.2 АПК. От съдържанието на същото става ясно защо ответникът е счел, че искането следва да бъде оставено без разглеждане и

защо не следва да се предоставя достъп до исканата информация.

Настоящият съдебен състав счита обаче, че неправилно ответникът е приел, че в случая е налице посоченото в писмото основание за оставяне без разглеждане на подаденото заявление, мотивирано с разпоредбите на чл.25, ал.1, т.4, вр. чл.25, ал.2 ЗДОИ. В действителност разпоредбата на чл.25, ал.1, т.4 ЗДОИ предвижда като задължителен реквизит на заявлението посочването на адрес за кореспонденция със заявителя, като съгласно ал.2 на същия член при липсата на този реквизит е предвидено, че същото се оставя без разглеждане. В настоящия случай в процесното заявление са посочени само улица и номер, без да е посочено населеното място. Следователно има адрес, но той е непълен, съобразно изискването на чл.89 и сл. ЗГР. Доколкото обаче заявлението е подадено до Председателя на районния съд в С., както и предвид посоченото в него, че заявителят е ищца по посочено дело в същия съд, логично следва извода, че посочения от него адрес е в [населено място]. Ако е имал съмнения в тази логика ответникът е следвало да укаже на заявителя да посочи пълния си адрес, като го уведоми за това на посочения от него адрес в [населено място], съответно да извърши проверка по посоченото дело, което е в същия съд дали лицето е с адрес в [населено място] или в НБД „Население“. Като не е сторил това, ответникът неправилно е приел, че са налице предпоставките на чл.25, ал.2 ЗДОИ. Тук следва да се посочи, че по същия начин оспорващият е посочил адреса си и в жалбата до съда, но е намерен и призован на посочения от него адрес в [населено място].

Предвид това процесното писмо, в частта, в която заявлението за достъп до обществена информация е оставено без разглеждане следва да бъде отменено.

Съдът намира, че и в останалата си част писмото е незаконосъобразно. От изложеното в депозираното от А. заявление за достъп до обществена информация се стига до извода, че същият е поискал достъп до кадровото дело на съдия В. А.. Съгласно разпоредбата на чл.30а ЗСВ в сила от 04.01.2011 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2016 г. колегиите към Висшия съдебен съвет съставят, водят и съхраняват кадрово дело за всеки съдия, прокурор и следовател. В изпълнение на тази разпоредба от административните ръководители на ОСВ са изискани и изпратени във ВСС всички съхранявани до тогава от тях кадрови дела на магистратите, работещи в съответния ОСВ. Предвид това се стига до извода, че кадровото дело на съдия А. в оригинал, достъп до което е поискан от оспорващия в настоящото производство, макар и съставено преди приемане на разпоредбата на чл.30а ЗСВ, се съхранява във ВСС, като в СРС, съобразно разпоредбата на чл.30а, ал.5 ЗСВ следва да се съхраняват копия от документите, съдържащи се в кадровото дело.

При тази правна уредба настоящият съдебен състав приема, че преценката дали да се предостави достъп до поисканата в настоящия случай информация следва да бъде направена иманно от ВСС, където се съхранява оригинала на кадровото дело на съдията. При това положение Председателя на СРС е следвало да препрати заявлението на ВСС, съобразно разпоредбата на чл.32 ЗДОИ, без да извършва преценка дали исканата информация има качеството на официална или служебна такава и дали се прилага по отношение на достъпа да лични данни. Тази преценка следва да се извърши от ВСС.

Предвид изложеното съдът счита, че следва да бъде отмени оспорения административен акт - ОТКАЗ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Писмо с изх. №9002419/05.11.2020 г. на Председателя на СРС, а искането на А. М. А. за предоставяне на достъп до обществена информация, следва да

се изпрати за произнасяне на съответния орган – Висш съдебен съвет, на основание чл.173, ал.2 АПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Писмо с изх. №9002419/05.11.2020 г. на Председателя на СРС.

ИЗПРАЩА преписката на Висш съдебен съвет за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация вх. №29005756/27.10.2020 г., депозирано от А. М. А. в срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: